

i bund og grund være det, der er tanken, når man har bestemt, at det er Folketinget, der ratificerer dobbeltbeskatningsoverenskomster, og ikke regeringen alene. Den debat har vi jo haft både i Skatteudvalget og tidligere her i salen, og det var jo en ændring, vi foretog tidligere i samlingen, og som Dansk Folkeparti fuldt ud kunne tilslutte sig.

Så jeg skal bare sige, at vi støtter ændringsforslaget, men i øvrigt vil støtte dobbeltbeskatningsaftalen, når den kommer til endelig afstemning.

Kim Behnke (FP):

Under andenbehandlingen bebudede jeg, at jeg på vegne af Fremskridtspartiet ville stille et ændringsforslag, og rent teknisk kommer det så uden for betænkningen, al den stund vi i øjeblikket ikke er betækningsberettigede i Skatteudvalget.

Ændringsforslaget har sit udspring i det forhold, at når denne dobbeltbeskatningsoverenskomst træder i kraft, er der ganske mange mennesker, som får deres privatøkonomi påvirket markant.

Mange af de danskere, som gennem årene af forskellige grunde er flyttet syd for grænsen, vil opleve, at deres skatteforhold bliver ændret, idet de igen skal til at betale skat i Danmark og ikke længere bare skal betale tysk skat.

På grund af bruttoficeringen af folkepensionen i Danmark vil man nemlig i nidkærhedens navn også lige sørge for, at disse mennesker sandelig kommer til at betale indkomstskat, fordi man i forbindelse med bruttoficeringen har forhøjet folkepensionen.

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at det skal man lade være med, og at man skal lade de mennesker, der er flyttet til Tyskland, få lov til at bo der i fred og ro. De har deres velfortjente folkepension, og fordi vi indfører en tåbelig bruttoficering her i Danmark, skal vi ikke ulejlig dem med, at de skal til at være selvangivelsespligtige i Danmark igen.

Men det kunne vi under udvalgsbehandlingen forstå ikke kan lade sig gøre, for skal vi ændre dét, skal vi også ændre selve dobbeltbeskatningsoverenskomsten, og det er tilsyneladende ikke muligt.

Derfor har vi gjort det, at vi har stillet det ændringsforslag, som vi nu skal stemme om, og det ændringsforslag betyder, at disse mennesker i det mindste får en rimelig frist til at ændre deres privatøkonomi og bopælsforhold, for det

kan jo være, at konsekvenserne af det her for nogle af dem simpelt hen bliver, at de er nødt til at flytte tilbage til Danmark, fordi deres privatøkonomi ikke længere kan hænge sammen, og det er jo altså ikke en beslutning, man bare lige træffer fra den ene dag til den anden, når Folketinget vedtager et lovforslag, som vupti ændrer éns skattevilkår.

Og vi har så fremsat et ændringsforslag, som for disse mennesker betyder, at de får en frist til den 31. december 1997 til at bestemme, om de vil blive boende eller flytte, eller hvad de nu vil, og det vil sige, de for deres privatøkonomis vedkommende har lidt over et år til at disponere.

Men for at folk ikke skal komme ud i unødige spekulationer om, hvorvidt der nu gælder ét, når det drejer sig om en folkepension, og noget andet, når det drejer sig om en privat pension, synes vi, der bør være den parallelitet i forholdene, at den 31. december 1997 også er den tidsfrist, der gælder for de ændringer, der sker med hensyn til udbetaling og beskatning af private pensioner.

Det fremgår ganske vist af ministerens svar til udvalget, at der ingen ændringer sker for de pensionister med en privat pension, der er flyttet, men der er altså nogle, som måske befinder sig i en proces, hvor de overvejer at flytte, og ændringsforslaget vil så bevirke, at de kan bringe deres eventuelle overvejelser til afslutning inden den 31. december 1997.

Der er ingen tvivl om, at fremsættelsen af dette ændringsforslag har gjort indtryk, for det har bevirket, at man er blevet opmærksom på, at de ikrafttrædelsestidspunkter, der er i selve lovforslaget, måske ikke er helt klare, og at folk dermed kan bringes i en situation, hvor de kommer i klemme, og derfor hilser vi selvfølgelig med tilfredshed, at skatteministeren har stillet et ændringsforslag, der fastslår, at tidsfristen altså er den 31. december 1996, og på vegne af disse mennesker siger vi selvfølgelig tak for den indrømmelse, det er, at de får en frist til den 31. december 1996, og vi støtter det ændringsforslag, men vi fastholder selvfølgelig vores eget ændringsforslag om, at de bør have en frist til den 31. december 1997, altså et år ekstra.

Man kan altså sige, at forskellen på regeringens og Fremskridtspartiets ændringsforslag er det ekstra kalenderår.

Med sit ændringsforslag har ministeren altså også indrømmet, at som lovtæksten forelå, var den ikke hensigtsmæssig på det punkt, for der